

Arrest

nr. 270 385 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN EDOM
 Sint-Quentinstraat 3/3
 1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 16 december 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 18 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 juni 2021 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Bij arrest nr. 262 975 van 26 oktober 2021 trof de Raad in beroep dezelfde beslissingen.

1.4. Op 8 november 2021 trof verweerder ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder het model van de bijlage 13quinquies.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

Zij luiden identiek als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/10/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1", van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.5. Op 13 december 2021 diende de tweede verzoekende partij een volgend verzoek tot internationale bescherming in.

1.6. Op 21 december 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij beriepen zich hierbij op een ziekte/aandoening van de eerste verzoekende partij.

1.7. Op 17 januari 2022 treft verweerder een beslissing waarbij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en treft hij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

1.8. Op 8 februari 2022 wordt het in punt 1.5. bedoelde verzoek overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van:

"- de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- artikelen 7, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

Zij betogen als volgt:

"De beslissing, steunend op artikel 7 van de wet van 15.12.1980, is enkel gemotiveerd op grond van de afgesloten procedure om internationale bescherming van verzoekers.

Artikel 5 van de richtlijn 2008/115 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."*

Deze verplichting werd omgezet in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.»

Artikel 7 van de wet van 15.12.1980 heeft geen automatische toepassing. Tegenpartij is gehouden het privé en-gezinsleven en de gezondheidstoestand van betrokkenen in rekening te nemen, evenals het hoger belang van de betrokken kinderen.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing is op gestereotypeerde manier gemotiveerd en verwijst enkel naar de afgesloten procedure om internationale bescherming.

De verplichting tot motivering van een administratieve beslissing behelst de verplichting om zijn bestemming te informeren over de redenen van de genomen beslissing, zodat de bestemming de beslissing kan begrijpen en, indien nodig, kan betwisten bij de bevoegde instantie. Het respect van de motiveringsverplichting laat Uw Raad ook toe zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Bij het lezen van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoekers en het hoger belang van hun kinderen in beschouwing genomen werden.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

In subsidiaire orde, indien Uw Raad van mening is dat het feit dat de elementen van artikel 74/13 niet uitschijnen in de bestreden beslissing geen schending vormt van de bepalingen zoals gevisieerd in het middel, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet op adequate wijze rekening gehouden heeft met de medische elementen van verzoekers en het hoger belang van hun kinderen.

Op 20.08.2021 werd bij verzoeker een hartziekte vastgesteld. Hij krijgt sindsdien een complexe medicamenteuze behandeling en moet maandelijks op controle (stuk 6).

Indien verzoeker zijn behandeling zou onderbreken of aanpassen, riskeert hij een verergering van zijn cardiovasculaire situatie.

De behandeling die verzoeker momenteel neemt behelst verschillende medicamenten, zoals Asaflow, Lipitor, Bisoprolol en Brilique. Asaflow is niet beschikbaar in Irak. Verzoeker zou eveneens moeilijkheden kennen om toegang te krijgen tot de nodige behandelingen. Het zorgsysteem in Irak kent verschillende moeilijkheden:

Een onderzoek gepubliceerd in Reuters in maart 2020 stelt als volgt:

"Iraq's healthcare system is in crisis. There's a shortage of drugs and the medical staff to administer them. Doctors are fleeing in their thousands, and life expectancy and child mortality rates are far below average for the region."

Zonder toegang tot de noodzakelijke behandeling, kan de gezondheidssituatie van verzoeker ernstig achteruit gaan, waardoor hij zou kunnen worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoekster krijgt sinds juli 2021 psychologische begeleiding. Zij lijdt aan zware stress en angsten die ze probeert te verwerken met haar psychologe (stuk 8).

In Irak werd verzoekster het slachtoffer van verkrachting. Verzoekster kon hier enkel recent over praten dankzij de psychologische begeleiding die ze krijgt. Op grond van deze elementen wordt een nieuwe aanvraag om internationale bescherming ingediend voor verzoekster.

De onderbreking van haar behandeling zou ernstige consequenties hebben voor verzoeksters mentale gezondheid.

De bestreden beslissing vormt evenmin een motivering omtrent het belang van de kinderen van verzoekers, die reeds meer dan een jaar naar school gaan in de buurt van het opvangcentrum waar ze verblijven (stukken 9 en 10).

De uitvoering van de bestreden beslissingen vormt aldus een schending van artikel 3 van het EVRM."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zijn voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 52/3, §1 juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt verwezen naar het gestelde in de punten 1.2. en 1.3. en wordt aangegeven dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tevens aangegeven dat verzoekers een termijn van dertig dagen krijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee is verweerder tegemoetgekomen aan de formele motiveringsplicht. Verzoekers maken niet duidelijk waarom deze motieven niet volstaan om zich erop te verdedigen.

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in voor verweerder. Wel legt deze bepaling verweerder op om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het gezinsleven, het belang van het kind en de gezondheidstoestand.

2.4. Verweerder heeft zich ook van deze verplichting gekweten aangezien er zich in het administratief dossier een synthesesnota bevindt, opgesteld door attaché A.V. op 8 november 2021, waarin het volgende kan worden gelezen:

"Hoger belang van het kind : betrokkene heeft twee minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

- Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan

worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

- Gezins- en familieleden : betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen en echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Zowel betrokkene als haar echtgenoot verklaarden (gehoor DVZ dd. 01/10/2020) verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.”

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.5. In het administratief dossier bevinden zich geen elementen die wijzen op medische problemen van de eerste verzoekende partij vooraleer verweerder de bestreden beslissingen trof. Wel blijkt dat de verzoekende partijen op 21 december 2021, dus na het treffen van de bestreden beslissingen, een aanvraag om verblijfsmachtiging hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ze riepen hierbij de hartziekte in van de eerste verzoekende partij, waarover ze thans uitweiden in hun verzoekschrift. Ze steunden hierbij op een standaard medisch getuigschrift van 15 november 2021 (zie stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift). Ook dit stuk dateert derhalve van na het treffen van de bestreden beslissingen. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de hartziekte van eerste verzoekende partij als hij daarvan geen kennis had op het ogenblik dat hij de bestreden beslissingen trof.

2.6. De Raad wijst erop dat deze aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 17 januari 2022. Verweerder heeft hierbij een arts-adviseur ingeschakeld om na te gaan of eerste verzoeker op een zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het staat verzoekers vrij om voormelde beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten voor de eerste verzoekende partij dat hieraan werd gekoppeld aan te vechten bij de Raad. Het komt de Raad niet toe om in het kader van huidig geding uitspraak te doen over de hartziekte van de eerste verzoekende partij en de vraag of de benodigde medische zorgen en medicatie al dan niet aanwezig zijn in het land van herkomst.

2.7. Verder beroepen de verzoekende partijen zich op de mentale gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij. Zij zou zijn verkracht in Irak en zou daar pas recentelijk over kunnen praten dankzij psychologische begeleiding die ze sinds juli 2021 krijgt. De verzoekende partijen stellen dat een onderbreking van deze begeleiding ernstige consequenties zou hebben voor de mentale gezondheid van de tweede verzoekende partij. Ter ondersteuning van dit betoog verwijzen ze naar stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift.

2.8. Stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een preliminair attest van psychologische opvolging (*“attestation de suivi psychologique préliminaire”*), opgesteld op 12 december 2021 en ondertekend door de directeur en een psychologe werkzaam voor de vzw *“savoir être”*. Hierin wordt de persoonlijke problematiek van de tweede verzoekende partij heel kort omschreven. Er kan hierin worden gelezen dat ze sedert 8 juli 2021 tweemaal per maand psychologische begeleiding krijgt. Vervolgens wordt meegedeeld dat een ander gedetailleerd rapport zal worden opgesteld in de komende dagen (*“dans les jours à venir”*). Ten slotte kan in het stuk worden gelezen: *“La patiente présente encore à ce jour une souffrance cliniquement significative et le processus thérapeutique en cours doit être poursuivi.”* (vrije vertaling: *“De patiënte vertoont tot op vandaag een klinisch significant lijden en het therapeutisch proces moet worden verdergezet.”*). Ook hier dient te worden opgemerkt dat verweerder niet op de hoogte kon zijn van dit alles gezien dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissingen. Alleszins, de verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift zelf aan dat de tweede verzoekende partij op basis hiervan een tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit zal zijn beslag krijgen en verzoekster kan dit ook aanvechten mocht dit tweede verzoek uitmonden in een negatieve beslissing. Verder staat het verzoekster vrij om ook een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen. Deze zal dan wel moeten worden ondersteund door een standaard medisch getuigschrift dat moet worden opgesteld door een arts. Uit stuk 8 blijkt niet dat de

ondertekenaars van het document, met name de directeur van de betrokken vzw en een psychologe, artsen zijn. Ook de andere beroepen die worden vermeld onderaan het attest, naast die van handtekeningen van de directeur en de psychologe, met name een psychotherapeute, een klinisch psychologe en een klinische seksuologe betreffen geen artsen. Degenen die in de betrokken vzw deze beroepen uitoefenen, hebben het attest ook niet ondertekend. De Raad merkt ten slotte nog op dat er geen gedetailleerd rapport werd overgemaakt, hoewel dit in stuk 8 wordt aangekondigd.

2.9. De verzoekende partijen vallen er ten slotte over dat de bestreden beslissingen geen motivering bevatten over het belang van de kinderen. Ze benadrukken dat de kinderen reeds meer dan een jaar naar school gaan en verwijzen hiervoor naar de stukken 9 en 10 van het verzoekschrift. Het volstaat in dit verband te verwijzen naar het gestelde in punt 2.4. waaruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de schoolgaande kinderen van de verzoekende partijen.

2.10. De verzoekende partijen kunnen nog een beroep indienen tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissing. Het tweede verzoek om internationale bescherming, ingediend door de tweede verzoekende partij op basis van een verkrachting door de schoonbroer – reden waarom ze psychologische begeleiding krijgt – is nog hangende en er kan een beroep ingediend worden tegen een eventuele negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De tweede verzoekende partij kan tevens een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indienen. Aangezien een tweede verzoek om internationale bescherming werd ingediend door de tweede verzoekende partij, dient verweerder rekening te houden met het gestelde in de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt bepaald dat vanaf het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Alleszins, indien verweerder een gedwongen tenuitvoerlegging plant van een verwijderingsmaatregel, zal hij een afweging dienen te maken van alle elementen die wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM dat handelt over het verbod van foltering en van een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Gelet op het al het voormelde kan in huidig geding geen schending worden weerhouden van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA